

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. M.** skazanego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sąd Apelacyjny w Lublinie z 6 lipca 2022 r. sygn. II AKa 16/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z 19 listopada 2020 r. sygn. II K 29/20,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z 19 listopada 2020 r. sygn. II K 29/20, uznał M. M. za winnego popełnienia czynów polegających na tym, że:

- w okresie od przełomu maja i czerwca 2019 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, do dnia 13 listopada 2019 r. w S., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości 5 krzewów, mogących dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, po czym, po ich zebraniu i wysuszeniu, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wytworzył z nich znaczną ilość środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste w ilości 215 gram netto, z czego w dniu 13 listopada 2019 r. posiadał pozostałe z tej

ilości 129,72 gram netto, zaś pozostałą ilość zużył, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2019.852 t.j. ze zm.) w zb. z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 53 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k., wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych (pkt I a wyroku);

- w dniu 13 listopada 2019 r. w siłowni (...) przy ul. (...) w S., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze 4,41 gram netto, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt I b wyroku);

- w dniu 13 listopada 2019 r. przy ul. (...) w S. posiadał przyrządy w postaci: siedmiu sztuk żarówek marki E. w kartonowym pudełku, przetwornicy prądu marki E. nr LK (...), obudowy lampy z przedłużaczem i przetwornicą, nawilżacza, wentylatora koloru białego, trzech lamp o nazwie X. o mocy 600W firmy E. umiejscowionych w obudowach i połączonych z przewodami elektrycznymi i przetwornicami, systemu wentylacyjnego składającego się z dwóch filtrów połączonych ze sobą metalową obejmą na końcach zakończonych wiatrakiem, do którego przymocowana była aluminiowa rura, wentylatora metalowego marki Y., czterech sztuk przedłużaczy i włącznika masowego, namiotu oraz rury wentylacyjnej koloru srebrnego o średnicy 150, które to przyrządy służyły i były przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt II wyroku).

Ponadto sąd I instancji orzeczone wobec oskarżonego M. M. jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku) oraz na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 listopada 2019 r. godz. 16:50 do dnia 19 listopada 2020 r. (pkt IV wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę na korzyść oraz przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego, Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z 6 lipca 2022 r. sygn. II AKa 16/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (pkt I wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasacje wywiódł obrońca skazanego, wskazując na:

- zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych UE i art. 2 oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, ze względu na fakt obsadzenia w składzie sądu powszechnego osoby powołanej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Lublinie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3 ze zm.), co prowadzi do naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.), art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej;

- obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez odniesienie się do zarzutów apelacji w sposób ogólny, szablonowy i lapidarny, de facto mogący znaleźć zastosowanie niemal w każdym postępowaniu odwoławczym, co wyklucza jakąkolwiek kontrolę wyroku w trybie kasacyjnym, w sytuacji gdy zarzuty apelacji miały skonkretyzowany charakter i dotyczyły okoliczności, których znaczenie nie zostało wyjaśnione przez Sąd pierwszej instancji w sposób niebudzący wątpliwości, tj.:

- przyjęcie przez Sąd Apelacyjny (str. 12 uzasadnienia), iż argumentacja skarżącego miała charakter wyłącznie polemiczny, odzwierciedlający subiektywne

spojrzenie autora apelacji na zagadnienia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, bez wykazania konkretnych błędów rozumowania Sądu Okręgowego;

- uznanie przez Sąd Odwoławczy, że sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego, a zeznaniami D. M. wskazują na uwiarygodnienie przez świadka przyjętej przez oskarżonego, na etapie sądowego rozpoznania sprawy, linii jego obrony;

- przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, w zakresie rozstrzygnięcia wynikającego w punkcie I lit. b wyroku, zasadności zarzutu w kwestii wadliwości rozumowania Sądu;

- przyjęcie przez Sąd Odwoławczy, w zakresie rozstrzygnięcia z punktu 2 wyroku, że przyrządy ujawnione 13 listopada 2019 r. w pomieszczeniu wynajmowanym przez oskarżonego od p. B., służyły i były przeznaczone do wytwarzania środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste.

Ponadto obrońca zarzucił także rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonanie błędnej jego wykładni polegającej na uznaniu, że przyrządy ujawnione w dniu 13 listopada 2019 r. w pomieszczeniu wynajmowanym przez oskarżonego i służące do uprawy konopi stanowią wyczerpanie znamion przedmiotowego przestępstwa.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji obrońcy zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem kasacji przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadnej w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 24 listopada 2021 r. sygn. II KK 422/21]. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą.

W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy bada czy sąd odwoławczy (w realiach niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny w Lublinie), w sposób rażąco naruszył wskazane przez autora kasacji przepisy.

Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi wówczas, kiedy już z pobieżnej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z 1 lipca 2021 r. sygn. II KK 184/21).

Z uwagi na charakter zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz towarzyszącą mu argumentację, a przede wszystkim doniosłość zagadnienia, jakim jest podważenie niezawisłości sędziego, został on omówiony jako pierwszy, zwłaszcza, iż uchybienia tego skarżący dopatruje się w aspekcie instytucjonalnym, związanym z powołaniem na urząd sędziego orzekającego w instancji odwoławczej na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, której kształt został określony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3).

Na wstępie zaznaczyć należy, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25 marca 2019 r. sygn. K 12/18 (Dz. U. z 2019 r. poz. 609) wypowiedział się pozytywnie w przedmiocie konstytucyjności przywołanej w zarzucie kasacyjnym ustawy, w aspekcie art. 9a ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Poddając ocenie powyższy zarzut, nadmienić trzeba, że w ostatnich kilku latach w przestrzeni orzecniczej dochodzi do rozmaitych interpretacji bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy przypomina, iż dla skuteczności takiego zarzutu nieodzowne jest ustalenie *in concreto*, że sędzia nie gwarantuje, chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. Zagadnienie to zostało omówione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej TSUE) w wyroku z 29 marca 2022 r. w sprawie C-132/20, w którym uznał, iż okoliczność powołania nie może sama w sobie wzbudzać w przekonaniu jednostek uzasadnionych i poważnych wątpliwości co do niezawisłości i bezstronności sędziego ani w rezultacie podważyć w przypadku składu orzekającego, w którym taki sędzia zasiada, jego przymiotu

niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy. TSUE potwierdził to stanowisko w wyrokach z 13 października 2022 r. w sprawie C-355/21 oraz z 22 października 2022 r. w sprawie C-698/20, podkreślając jednocześnie, iż zarzut braku niezawisłości czy niezależności, jeśli chodzi o organizację sądownictwa, nie może być abstrakcyjny.

W kwestii ustrojowej niezgodności z prawem europejskim tak ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa wypowiedział się Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który już w wyroku z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C - 585/18, C - 624/18 i C - 625/18, A.K. i in. przeciwko Sądowi Najwyższemu, sformułował kryteria w zakresie oceny niezależności Krajowej Rady Sądownictwa, które znalazły się w pkt 133-144 uzasadnienia wyroku, pozwalają na badanie, czy sąd ukonstytuowany z udziałem tzw. nowej KRS jest sądem w rozumieniu prawa unijnego oraz Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, zaznaczając wyraźnie, iż do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności może dojść, tylko jeśli w konkretnej sprawie i konkretnych okolicznościach zachodzi zespół szczególnych okoliczności (np. związanych z procesem powołania, ale i powstałych po powołaniu na stanowisko sędziego). Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z tym orzeczeniem, bez wskazania, jakie konkretne postąpienia w procedurze nominacyjnej, powodują brak bezstronności lub niezależności sędziego, nie ma podstawy do przyjęcia, iż w sprawie zachodzą okoliczności, które mogłyby wywołać w tym zakresie uzasadnioną wątpliwość.

Uwagę zwraca zbieżność stanowiska TSUE i Trybunału Konstytucyjnego w powyższym zakresie, która prowadzi do konstatacji, iż podnoszone w zarzucie okoliczności muszą dotyczyć sędziego i jego postępowania przed powołaniem, albo po powołaniu na urząd, które będzie prowadzić w konkretnej sprawie do obiektywnych wątpliwości dotyczących przysługujących mu przymiotów ipso iure niezawisłości, niezależności czy bezstronności i naruszenia w ten sposób standardów w tym zakresie w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Wspominana konkretność wymaga wykazania realności takiego niebezpieczeństwa, a w dalszej kolejności związku przyczynowego między rozstrzygnięciem sprawy a zakresem i

charakterem stwierdzonych w jego toku uchybień wskazujących na sprzeniewierzenie się przez sędziego zasadzie bezstronności i ich wpływem na treść wyroku, podważających słuszność merytorycznego rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej skazanego. Nie mogą zatem wywoływać automatyzmu, co przesądza o tym, iż nie ma mowy o aprioryczności tego rodzaju okoliczności, która jest immanentną cechą bezwzględnych przyczyn odwoławczych, opisanych w art. 439 k.p.k.

Rozwinięcie powyższego twierdzenia nastąpiło w kolejnych judykatach Sądu Najwyższego, w których wskazywano, że nie może być w tej kwestii mowy o jakimkolwiek automatyzmie, lecz ewentualnie wymagana jest wnikliwa analiza osoby sędziego w kontekście postępowania nominacyjnego oraz jego postawy w toku postępowania (postanowienie SN z 18 sierpnia 2022 r. sygn. II KS 15/22). Jak wskazano w postanowieniu Sądu Najwyższego z 9 marca 2022 r. sygn. I KZP 13/21 nie jest wykluczone, że mimo powstania wątpliwości co do tego, czy dochowany zostaje standard niezawisłości i bezstronności danego sędziego uczestniczącego w składzie sądu ze względu na objęcie przez niego urzędu w postępowaniu konkursowym przeprowadzonym w sposób ustalony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, jeśli w konkretnych okolicznościach wątpliwości te nie zostaną potwierdzone, będzie to równoznaczne z koniecznością przyjęcia, że skład sądu z jego udziałem spełnia minimalne wymagania dla zachowania niezawisłości i bezstronności.

Sąd Najwyższy także w postanowieniu z 14 lipca 2022 r. sygn. V KK 54/22 wprost wskazał, że nie jest możliwe podważanie kompetencji sędziego do udziału w wydaniu orzeczenia bez wykazania podniesionych wątpliwości. Zarzut dotyczący takich wątpliwości należy bowiem konstruować *in concreto*: sformułować konkretne zarzuty, a także wykazać lub chociażby uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak bezstronności lub niezawisłości sędziego w znaczeniu, jakie zostało przyjęte w wyroku TSUE z dnia 19 listopada 2019 r. (C-585/18, C-624/18 i C-625/18).

W związku z powyższym nie może budzić żadnych wątpliwości słuszność stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z 30 listopada 2022 r. sygn. II KK 468/22, zgodnie z którym potencjalne naruszenie standardu

rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd w konkretnej sprawie nie może być traktowane jako bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.k., a winno być rozpatrywane w kategoriach innego rażącego naruszenia prawa (względna przyczyna odwoławcza), ze wszelkimi tego konsekwencjami.

Powyższe stanowisko znajduje też wsparcie i w tej okoliczności, iż w tym zakresie prawodawca wprowadził nową regulację dopuszczającą badanie spełniania przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, na wniosek uprawnionego, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy (art. 42a ust. 3-14 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym). W konsekwencji przedmiotowy zakres tego unormowania został wyłączony z zakresu przedmiotowego, przewidzianego [w przepisie art. 41 § 1 k.p.k., o czym przesądził wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 marca 2020 r. sygn. P 22/19 (Dz.U.2020.413)]. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis stracił moc w zakresie, w jakim dopuszczał rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości jego powołania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodził sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U.2019.84).

Zważywszy, iż niemożliwym jest skuteczne podniesienie zarzutu dotyczącego uchybień określanych jako bezwzględne przyczyny odwoławcze, w oparciu o okoliczności, które nie dają podstaw do przyjęcia takiego stanu rzeczy (zob. postanowienie SN z 24 lutego 2021 r. sygn. V KK 30/21 i cyt. tam orzecznictwo), Sąd Najwyższy nie stwierdził zaistnienia sygnalizowanej przez obrońcę bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Z uwagi na fakt, iż autor zarzutu ograniczył się do okoliczności związanych z powołaniem sędziów, brak jest podstaw do podzielenia przedstawionej przez skarżącego argumentacji, albowiem w realiach niniejszej sprawy w żaden sposób nie sposób uznać, iż sędzia

orzekający w II instancji mógłby z wykazywanych powodów stanowić o nieprawidłowej obsadzie sądu, w którego składzie zasiadał. Przyczyną taką z pewnością nie może być sposób prowadzenia postępowania dowodowego. Trudno bowiem znaleźć wspólną styczną między powołaniem wskazanego sędziego a sposobem prowadzenia postępowania dowodowego, czego zresztą w kontekście rażącego naruszenia prawa skarżący również nie wskazał, pomimo iż leży to w jego gestii (art. 526 § 1 k.p.k.).

Analiza rozstrzygnięcia i uzasadnienia orzeczenia sądu odwoławczego przez pryzmat zarzutów, dotyczących obrazu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. wraz z towarzyszącą im argumentacją, nie potwierdza naruszeń, których zaistnienie podnosi tam skarżący. Co więcej, konstrukcja tych zarzutów, choć powierzchownie wskazuje na błędy w przeprowadzonej kontroli instancyjnej, w istocie stanowi polemikę i prezentację poglądów skarżącego co do oceny poszczególnych dowodów, a nadto niejako powiela zarzuty skierowane uprzednio w apelacji pod adresem rozstrzygnięcia sądu *meriti*, w związku z ustalonym przez ów sąd stanem faktycznym, stanowiącym podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego.

Sąd Apelacyjny w Lublinie obszernie, ale przede wszystkim rzetelnie, odniósł się do sformułowanych przez obrońcę M. M. zarzutów apelacyjnych, kwestionujących ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie czynów przypisanych temu skazanemu.

W części rozważań sądu odwoławczego we wskazanym przez skarżącego fragmencie odnoszącym się do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, ów sąd jednoznacznie odniósł się do zarzutów obrońcy, wyszczególniając kluczowe dla ich rozpoznania fragmenty wyjaśnień M. M. oraz zeznań świadków, przemawiające za racjonalnością powziętych przez sąd *meriti* w oparciu o nie ocen i ustaleń, które w konsekwencji doprowadziły do wyjaśnienia stanu faktycznego ponad wszelką wątpliwość, w zgodzie z zasadą swobodnej oceny dowodów (s. 12-13 uzasadnienia wyroku).

Powyższe rozważania sądu drugiej instancji odnoszące się do oceny materiału dowodowego i ustaleń składających się na przypisanie M. M. czynów zabronionych, o których mowa powyżej – ocenić należy jako czyniące zadość wymogom prowadzenia kontroli apelacyjnej. Zgodnie bowiem z ugruntowanym

orzecnictwem związanym z zagadnieniem, którego dotyczy omawiany zarzut kasacyjny, zaistnienie obrazy art. 433 § 2 k.p.k. może nastąpić wskutek braku rozważenia wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. następuje natomiast, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (wyrok SN z 26 kwietnia 2023 r. sygn. V KK 428/22). Wobec faktu, iż Sąd Apelacyjny w Lublinie rozpoznał przytoczone zarzuty oraz popełnił szerokie rozważania związane z ich oddaleniem w sposób spójny i logiczny, argumentując swoje stanowisko, a więc w świetle przytoczonego powyżej poglądu wyrażonego w orzecnictwie, nie sposób uznać zaskarżony kasacją wyrok za uchybiający standardom prowadzenia kontroli odwoławczej.

Wobec takiej konstrukcji zarzutów kasacyjnych należy przypomnieć, iż kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych (postanowienie SN z 24 listopada 2021 r. sygn. II KK 422/21). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą, czego w istocie domaga się skarżący poprzez przedstawienie własnej – życzeniowej i wybiórczej, interpretacji poszczególnych źródeł dowodowych.

Niemniej, niezależnie od powyższego, wskazać też należy, iż w orzecnictwie Sąd Najwyższego utrwalono pogląd, iż: nie każde naruszenie prawa stwierdzone w wyroku sądu odwoławczego kwalifikuje się do uznania go za skuteczną podstawę kasacji. Musi być ono „rażące”, a więc nie tylko, rzucające się w oczy, oczywiste, poważne, ale przy tym także mogące mieć „istotny”, a więc nie jakiegokolwiek, wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.). To w gestii skarżącego leży wykazanie zaistnienia, obu tych - kumulatywnie wymaganych - cech, warunkujących możliwość uznania wykazanego uchybienia za skuteczną podstawę kasacji (art. 526 § 1 k.p.k.). Nie wystarczy przy tym samo deklarowanie takich cech zgłaszanych uchybień, należy bowiem wykazać - odwołując się do konkretnych okoliczności danej sprawy - z czego ten „rażący” charakter miał

wynikać i w oparciu o co należy przyjąć, że uchybienie to mogło mieć aż „istotny” wpływ na treść wyroku (zob. postanowienie SN z 18 maja 2023 r. sygn. I KK 93/23). W świetle przywołanego stanowiska oraz przebiegu postępowania sądowego w niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, iż zanegowanie wiarygodności dowodów i prawidłowości ustaleń faktycznych, pod pozorem rażącego naruszenia przepisów związanych ze standardami prowadzenia kontroli apelacyjnej, mogłoby zostać uznane za skutecznie podniesiony zarzut kasacyjny.

Za całkowicie niezasadny uznać należy także zarzut obrońcy dotyczący obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W istocie bowiem zarzut ten sprowadza się do dalszego kwestionowania ustaleń faktycznych. Skarżący, uzasadniając ów zarzut, stara się forsować własną ocenę materiału dowodowego, w której świetle przypisanie ww. skazanemu występku z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., za skutkowałoby naruszeniem tego przepisu prawa materialnego. Kwestia ta także stanowiła przedmiot rozważań sądu drugiej instancji, który w ramach omawianego (tożsamego z kasacyjnym) zarzutu apelacyjnego powołał się na zaaprobowane już wnioski sądu *a quo* (str. 19 uzasadnienia wyroku), wskazując przy tym na konkretne fragmenty uzasadnienia z orzeczenia tego sądu (str. 20 uzasadnienia wyroku).

W świetle tak skonstruowanego zarzutu kasacyjnego przypomnieć należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego popartym także szerokim piśmiennictwem, utrwalono stanowisko, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Obraza prawa materialnego nie następuje w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych. Przedmiotem postępowania kasacyjnego nie może być zasadność oceny dowodów i trafność wniosków wyprowadzonych na tej podstawie (postanowienie SN z 6 lutego 2017 r. sygn. V KK 400/16 i cyt. tam piśmiennictwo).

Na marginesie należy także zauważyć, iż tak sformułowany zarzut obrazy prawa materialnego w istocie jest podniesieniem w nadzwyczajnym środku odwoławczym zaistnienia względnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 438

pkt 3 k.p.k., która co do zasady nie może stanowić skutecznego zarzutu kasacyjnego.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jednocześnie zwalniając skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania kasacyjnego (art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.).

(B.B.)

[ms]